

borg Amts 5te. Valgkreds (Høgsbro). Det er ingenlunde Noget, der er gaaet tabt af min Erindring, at det Hensyn, som det ærede Medlem fremhævede, blev fremdraget under den Forhandling, hvortil han sigtede; men han vil ogsaa erindre, at det fra min Side blev gjort gjældende, at der der var en Umulighed tilstede, og at, naar man vilde lade de Paa-gjældende faae det forhoiede Sædtillæg for de 3 Maaneder, saa vilde Følgen deraf med Nødvendighed blive, at de efter § 10 i Loven af 26de Marts 1870 bleve berettigede til fremdeles at oppebære dette Tillæg. Dette gjorde jeg den Gang saa stærkt og indtrængende som mulig gjældende overfor det ærede Medlem, men forgæves; og det er dette, som Høiesteret nu fuldstændig har godkjendt. Naar det ærede Medlem mente, at det dog vilde være haardt den Gang at tage fra de Vedkommende det, som de vare berettigede til, saa tror jeg, at han tager fejl. Naar man ser paa saadanne Sager med et ubildet Blik, maa man vistnok sige, at det vilde være ganske anderledes naturligt, om der, medens den Rigsdag endnu var samlet, som havde haft med disse Sager at gjøre, og inden endnu noget som helst Beløb var udbetalt de Paa-gjældende, var kommet en saadan authentisk Forklaring af Rigsdagens Mening, og at den saa var bleven gjort gjældende fra Begyndelsen af Finantsaaret. Saa Falb vilde den hele Kollision slet ikke være kommen frem. Det var Noget, som havde været ganske anderledes naturligt, og det forekommer mig, at det haade maatte falde ganske anderledes let overfor de Vedkommende og ogsaa maatte fremstille sig som langt mere forsvareligt, end om man nu, efterat et Par Aar ere hengaaede, efter at Sagen har været behandlet og faaet Høiesterets Sanktion for sig, nu ved en Lov ganske vist ikke vilde tage Noget af, hvad de have oppebaaret — hvilket man heller ikke kan, thi den Gang havde de ikke oppebaaret Noget —, men vilde fratage dem Fortsættelsen af den Ret, som er godkjendt ved Høiesteret. Vil man sammenligne

den nuværende Situation, hvor Rigsdagen ved en Lov tildels vil borttage Virkningen af det, som er godkjendt af Høiesteret, med den tidligere, hvor Rigsdagen i Continuation af sin egen Forhandling om Sagen og altsaa med Bevidstheden om, hvorledes Meningen har været dermed, staaende ganske anderledes klar og levende, da Sagen netop den Gang havde været for, kunde have givet en saadan Lov, som der den Gang var Spørgsmaalet om, saa vil man upaatvivelsig finde, at Sagen paa sidstnævnte Maade vilde være endt langt bedre, selv om det kunde have fremkaldt en vis Skuffelse hos de Paa-gjældende, at de ikke fik disse 3 Maaneders Tillæg som de alligevel som sagt den Gang ikke endnu havde oppebaaret; thi dette kan paa ingen Maade sammenlignes med den Forandring, som vil foregaa i deres Stilling ved en Lov som den nuværende.

Høgsbro: Det er jo fuldstændig rigtigt, at Høiesteret har givet den Forforklaring, den ærede Minister den Gang gjorde gjældende af den paa-gjældende § 10 og dens Forhold til Finantsloven, Medhold, og det skal jeg paa ingen Maade negte, men det er ligesaa vist, at den Ret, jeg paastod, de alt havde erhvervet for 3 Maaneder, er bleven godkjendt af Høiesteret, og dog var den, om ikke ligeserm negtet, saa dog bleven holdt saaledes hen, at de Vedkommende ikke kunde se, om den ogsaa vilde blive indrømmet dem. Naar de haade ved særlig Lov og ved Finantsloven have erhvervet en bestemt lovgyldig Ret, selv om de Penge, hvorpaa de havde Krav, ikke ere udbetalt dem af Ministeriet, — en Ret, som de efter min og Fleres Mening havde, og som det nu ogsaa har vist sig, at Høiesteret erkjendte, at de havde —, saa vil det være noget ganske Andet og Mere at tage en saadan Ret fra dem —, man giver da Loven ligesvem tilbagevirkende Kraft —, end naar man siger: Den Ret, som I nu en Gang have faaet, skal gjælde for den Tid, som er forløben, men